

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **B.E.R., spol. s r. ozast.** JUDr. Miroslavem Křištofem, advokátem se sídlem Kubelíkova 40, Praha 3, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Praze**, se sídlem Praha 2, Žitná 12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2001, č. j. 4005/01-120, o kasační stížnosti žalobce – stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2003, č. j. 38 Ca 495/2001 – 34,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 17. 7. 2001, č. j. 4005/01-120 žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru č. 1000000010 na daň z příjmů právnických osob za rok 1997, vydanému Finančním úřadem Praha – západ pod č. j. 35453/00/060915/3170 dne 22. 2. 2000, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob za rok 1997 ve výši 135 330 Kč.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu dne 1. 10. 2001, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 9. 2003, č. j. 38 Ca 495/2001 – 34 zamítl.

V kasační stížnosti žalobce – nyní stěžovatel namítá, že žalovaný jeho odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu zamítl přes skutečnost, že vyhověl jeho výzvě a doložil odvolání dalšími důkazními prostředky, zejména nájemními smlouvami prokazujícími vznik nároku na provizi. Tyto nájemní smlouvy byly uloženy ve dvou šanonech a doplňovaly tak původní seznam, přiložený k podanému odvolání. Existence těchto dvou šanonů je potvrzena pod bodem b. č. (14) na druhé straně „Odpovědi na výzvu“. Na základě tohoto listinného důkazu je zřejmé, že stěžovatel své důkazní břemeno unesl, resp. že žalovaný vůbec uvedený důkaz nevzal v úvahu, resp. neodůvodnil, proč ho nevzal v úvahu. Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, kterou Městský soud v Praze zamítl a ačkoliv měl tento soud k dispozici celý daňový spis, nevzal vůbec v úvahu listinný důkaz „Odpověď na výzvu“, který vyvracel tvrzení žalovaného o tom, že stěžovatel neprokázal zprostředkovatelské služby. Ostatně z celého řízení je patrné, že orgány finanční správy nepochopily systém fungování smluvního vztahu mezi stěžovatelem a dvěma dalšími společnostmi. Toto zřejmě nepochopil ani Městský soud v Praze. Jinak by musel žalobě vyhovět a vrátit věc žalovanému přinejmenším k tomu, aby se vypořádal s důkazy uvedenými ve zmiňovaných dvou šanonech, t. j. předloženými nájemními smlouvami, na jejich základě byla provize fakturována. Stěžovatel má zato, že Městský soud v Praze nesprávně posoudil právní věc účastníků a dále, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, je v rozporu s důkazy založenými ve správním spisu a už proto měl Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušit. Kasační stížností se domáhal zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele se ztotožnil s argumentací Městského soudu v Praze uvedenou v odůvodnění napadeného rozsudku a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl. Námitky stěžovatele obsažené v kasační stížnosti byly, kromě jiných, obsažené již v žalobě. K námitce stěžovatele ohledně systému fungování smluvního vztahu (smlouvy o zprostředkování) a nesprávně zhodnocených důkazních prostředků uvedl, že tato námitka se neváže ke zdaňovacímu období roku 1997, nýbrž k roku 1996, kdy nebyla uznána provize za zprostředkovatelskou činnost jako náklad podle § 24 odst. 1 zák. č. 586/1999 Sb., o daních z příjmů ve znění pozdějších předpisů. V roce 1997 byla dodatečně vyměřena daňová povinnost v souvislosti s dodatečně vyměřenou výší daňové ztráty za rok 1996. Námitky stěžovatele se jeví tedy jako právně neopodstatněné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu důvodů kasační stížnosti uplatněných podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy z důvodu, že Městský soud v Praze pro nepochopení právních vztahů stěžovatele tyto nesprávně právně posoudil a dále, že skutková podstata z níž správní orgán vycházel, je v rozporu s důkazy založenými ve správním spisu a proto měl Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušit, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel má zato, že vyhověl výzvě žalovaného a doložil odvolání dalšími důkazními prostředky, zejména nájemními smlouvami prokazujícími vznik nároku na provizi. Stěžovatelem uplatněné důvody kasační stížnosti směřují k tomu, že uplatnil oprávněně částku 820 000 Kč na základě faktur vystavených mu s. r. o. B. č. 376/96 na částku 310 000 Kč a č. 445/96 na částku 510 000 Kč za zprostředkovatelskou činnost jako výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely za rok 1996 a že tyto výdaje (náklady) v daňovém řízení prokázal. Takto ovšem kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2001, č. j. 4004/01-120, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti dodatečnému výměru č. 1000000009 ze dne 14. 4. 2000 na daňovou ztrátu z příjmů právnických osob za rok 1996 vydanému Finančním úřadem Praha

– západ pod č. j. 35393/00/060915/3170 ze dne 22. 2. 2000, kterým byla dodatečně vyměřena daňová ztráta z příjmů fyzických osob ve výši 382 537 Kč, přičemž o žalobě žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 9. 2003, č. j. 38 Ca 494/2001 – 39 tak, že žalobu zamítl a o kasační stížnosti stěžovatele proti tomuto rozsudku rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 5. 2005, č. j. 5 Afs 50/2004 – 59 tak, že kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Těmito důvody kasační stížnosti v této právní věci opět uplatněnými se proto Nejvyšší správní soud nezabýval.

Důvody kasační stížnosti stěžovatele spočívající v tom, že Městský soud v Praze nesprávně právně posoudil věc účastníků a že skutková podstata z níž správní orgán vycházel je v rozporu s důkazy, založenými ve správním spisu a že už proto měl Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušit, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnými. Stěžovatel totiž mimo svého tvrzení, že v daňovém řízení prokázal vznik nároku na provizi nájemními smlouvami, které byly uloženy ve dvou šanonech a doplňovaly tak původní seznam přiložený k podanému odvolání, neuvádí další důvody v čem spatřuje nesprávné právní posouzení věci Městským soudem v Praze a tvrzení, že správní orgán vycházel ze skutkové podstaty, která je v rozporu s důkazy založenými ve správním spisu, neodůvodnil. Nejvyšší správní soud tak vycházel z obsahu napadeného rozsudku Městského soudu v Praze, z obsahu celého spisu tohoto soudu sp. zn. 38 Ca 495/2001 a z obsahu správního spisu a dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti spočívající v tom, že Městský soud v Praze věc nesprávně posoudil, resp. že skutková podstata z níž správní orgán vycházel je v rozporu s důkazy založenými ve správním spisu, není opodstatněný.

Ke stejným závěrům dospěl i Městský soud v Praze v napadeném rozsudku. S jeho závěry Nejvyšší správní soud souhlasí, a proto kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

V řízení o kasační stížnosti měl úspěch žalovaný a náležela by mu proto náhrada nákladů řízení ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Protože však žalovaný jednak náklady řízení o kasační stížnosti nežádal a jednak podle obsahu spisu mu prokazatelné náklady tohoto stadia řízení nevznikly, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu